

Karanlık

– Deniz Pınar · 04 Aralık 2012

Hüzünbaz bir aşkın ılık sevişme edasıyla süzülen,
Kayboluşun terkedilişini yaşıyorum.

Uzun bir yol düşünüyorum,
kapanmaya meyilli gözlerime.
Sana sınımsıcak bir "ben" hediye ediyorum.
"Bana aşkı anlat" diyorsun.
Ama yaşamak kadar çelişkili,
bilmiyor musun?

Ve bu insanlar...
Bu eflatun sessizlik.
Sonrada sensizlik.

Bağıra çağıra okuyorum "Gri"den şiirlerini.
Her gece binlerce şiir kaniyor beynimde.
Tutup kaldırıyorum tozlanmış umutları.
Aforoz edilmiş yalnızlığınla buluşturuyorum
şizofren yalnızlıklarımı.
Saçmalıyorum..

Gözlerinin okyanusunda boğuldum.
Oysa saçlarından dar ağacı yapmıştım,
Göz yaşlarının çürüttüğü yanağına.
Hoyratça dillenen tüm sözcüklerim kabir azabında.

Şimdi, çamurdan yoğurduğum kalbimi kes!
İçinde saklı, senli kalıntıları,suskunluk oyunlarını
Ve ayrılık telaşıyla yüreğimde dağınık,
kırık dökük bıraktığın beni gör.
Kızma.
Gözlerinde sustuklarımı anlatıyorum sadece.
Yoksa konuşamıyorum.
Sen duyamıyorsun.

Yürek zindanındaki çürümüş bir "deniz"im sadece.

Uykusundan uyandığım "sen"

Herşey karanlık.

Karanlık, sen.

Sen, karanlık.

.